

Questions on Doctrine – Deja Vu

Dennis Priebe

Recent, Andrews University Press a tipărit o nouă ediție a cărții Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine, o ediție fără precedent din 1957. Într-un articol din Ministry, Woodrow Whidden a prezentat câteva informații de bază cu privire la cartea inițială și la retipărirea ei recentă.

Whidden subliniază că ediția din 1957 „s-a dovedit a fi unul dintre evenimentele cele mai controversate din istoria adventismului.... Publicarea cărții QOD în 1957 a fost punctul culminant al unei serii de conversații care au avut loc din martie 1955 până în 1956, între evanghelicii conservatori și conducătorii AZȘ . Principalii evanghelicii au fost Donald Barnhouse, predicator la posturi de radio și editor al publicației Eternity, și Walter Martin, un tânăr cercetător. Printre conferențiarilor adventiști s-au aflat teologul istoric Leroy Edwin Froom, W.E. Read (secretar teritorial al Conferinței Generale) și Roy Allan Anderson, evanghelist proeminent și editor al publicației Ministry.

„Unul dintre rezultatele pozitive ale dialogului a fost acela că Barnhouse și Martin au declarat că adventiștii de ziua a șaptea sunt creștini de bună credință, și nu ar trebui să fie considerați sectanți.... Totuși, răspunsurile din QOD, îndeosebi cele cu privire la natura umană a lui Hristos și ispășire, s-au dovedit a fi foarte tulburătoare pentru mulți adventiști de ziua a șaptea....

„Vocea principală a dezacordului i-a aparținut lui M.L. Andreasen, unul dintre profesorii de teologie și scriitorii cei mai respectați din deceniile 1930 și 1940. Concepțiile lui distinctive cu privire la ispășire și natura umană a lui Hristos au părut a reprezenta un anumit consens în gândirea adventistă.... Mulți au considerat că părerile lui au constituit ortodoxia adventistă temeinică....

„Principiul teologic cheie... a fost hristologia lui Andreasen. El a susținut cu fermitate că Hristos preluase o natură păcătoasă, întocmai asemenea naturii lui Adam după Cădere (cu alte cuvinte, o natură păcătoasă cu înclinații spre păcat). Prin urmare, cu un Hristos care întărește, în calitate de exemplu pentru urmașii Săi din ultima generație, ispășirea finală putea fi efectuată din sanctuarul ceresc deoarece a fost îndeplinită în caracterele desăvârșite și fără păcat ale sfinților implicați în luptă pe pământ.... În felul acesta, Hristos, prin victoria rămășiței, Îl va învinge pe Satana, va îndreptăți pretenția lui Dumnezeu de a primi o ascultare desăvârșită, iar această îndreptățire a lui Dumnezeu Îl va face în cele din urmă în stare pe Hristos să vină....

„Suntem în siguranță a spune că aceste două dintre cele mai controversate și persistente moșteniri ale QOD constau în faptul că au stârnit noi discuții cu privire la ce anume vor să spună adventiștii prin următoarele: 1. Expresia 'ispășire finală' și 2. 'Natura umană căzută, păcătoasă a lui Hristos'....

În noua ediție a QOD, tipărită de Andrews University, „cartea conține un supliment editorial, cu o introducere, note de subsol și o bibliografie adusă la zi de către bine cunoscutul istoric și scriitor adventist George R. Knight.... Knight nu lovește nemilos, îndeosebi când este vorba de expunerea modalității în care L.E. Froom și colegii săi au fost 'mai puțin transparent' cu privire la consensul îndelung susținut al bisericii (din anii 1890) asupra ideii că Hristos a avut o natură umană asemenea naturii lui Adam de după Cădere.... De asemenea, Knight sugerează că Froom și colegii lui au lăsat impresia falsă că au dezvoltat o 'Notă suplimentară B' notorie, intitulată „Christ's Nature During the Incarnation', care constă din declarațiile lui Ellen White.... Titlul controversat care spune că Hristos 'a preluat natura umană fără păcat',... a implicat că aceasta a fost ideea lui Ellen White, când în realitate ea a susținut destul de insistent, în declarații repetate, că Hristos a luat 'natura noastră păcătoasă' și că 'El a luat asupra Sa Însuși natura omului căzut, suferind, degradat și întinat de păcat'" (Ministry, august, 2003, p.14-17).

Un an mai târziu, revista Ministry a tipărit încă un articol, prezentând mai multe informații de fond cu privire la scrierea QOD. Totuși, editorul a prefațat articolul cu o explicație. „În august, anul trecut, Ministry a publicat un articol scris de Woodrow Whidden, anunțând și comentând republicarea cărții Questions on Doctrine de către Andrews University Press. În același număr, Ministry s-a declarat ea însăși de partea celui mai dezbinător aspect al cărții, când, în editorial, am afirmat natura umană fără păcat a lui Isus și am atașat o retipărire a unui articol pe care Ministry îl publicase în 1970.... Ca parte a tratării complete a acestor subiecte de către Ministry, avem plăcerea să publicăm alternativa precedentă a concepției adventiste cu privire la natura lui Hristos. Herbert Douglass, care a fost implicat îndeaproape în conflictele din deceniile 1950 și 1960 cu privire la Questions on Doctrine, a fost de acord să exprime această perspectivă alternativă" (Ministry, august, 2004, p.16).

În prefața acestui editorial sunt folosite câteva cuvinte revelatoare. Concepția adventistă istorică este aceea că Hristos a luat natura umană căzută. Noua concepție adventistă alternativă este aceea că Hristos a luat o natură parțial căzută și parțial necăzută. Dar aici, editorul numește concepția adventistă istorică „o perspectivă alternativă”, implicând ideea că noua concepție este în realitate concepția principală și ortodoxă, în timp ce concepția istorică este doar o perspectivă diferită a unei minorități. Printr-o alegere

atentă a cuvintelor, opinia publică este adesea condiționată să accepte idei noi, crezând tot timpul că „noua concepție” este în realitate concepția cea temeinică.

Douglass începe prin citarea opiniei lui George Knight care spune că „această carte... se califică ușor ca fiind cartea cea mai dezbinătoare din istoria adventistă de ziua a șaptea. O carte publicată în mare parte pentru a contribui la pacea dintre adventism și protestantismul contemporan și care a adus o înstrăinare și o separare prelungită pentru partidele adventiste care s-au dezvoltat în jurul ei”.

Douglass continuă prin a descrie ce s-a întâmplat când QOD a fost pregătită pentru tipărire. „Vă puteți imagina uimirea noastră, când am început să vedem șpalturile cărții ce urma a fi tipărită, cu unele comentarii asemenea celui de la paginile 8 și 9: ‘Răspunsurile au fost pregătite de către un grup de conducători recunoscuți, în consultare strânsă cu profesorii de teologie, editorii și conducătorii administrativi.... Aceste răspunsuri reprezintă poziția bisericii noastre în domeniul doctrinei și al interpretării profetice.... Din acest motiv, volumul poate fi considerat a fi o reprezentare adevărată a doctrinei și punctelor de credință ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea...’. Totuși, atât cât ne-au privit pe noi și pe alții, aceste declarații nu au reprezentat realitatea din jurul producerii QOD. Mulți au fost tulburați de direcția cărții și le-au spus autorilor lucrul acesta”.

Douglass citează din nou observația lui George Knight, care a spus că „Milton L. Andreasen, ‘teologul și scriitorul cel mai influent al bisericii din a doua parte a deceniului 1930 și în deceniul 1940, a fost lăsat pe dinafara procesului atât în formularea răspunsurilor, cât și în criticarea lor, chiar dacă era considerat în general ca fiind o autoritate în domeniul câtorva dintre punctele dezbătute.’...

„Froom a făcut un sondaj de opinie printre conducătorii adventiști și a descoperit că ‘aproape toți’ erau de părere că Hristos a luat natura noastră păcătoasă. Mai mult, președintele recent pensionat al Conferinței Generale, W.H. Branson, a scris în ediția din 1950 a cărții sale ‘Drama of the Ages’, că la întruparea Lui, Hristos a preluat ‘El Însuși o fire păcătoasă’. Cu toate acestea, Froom și Anderson au afirmat într-o modalitate care lui George Knight i s-a părut a fi o ‘mai puțin transparentă’ că ‘majoritatea celor din biserică au susținut întotdeauna’ că natura umană a lui Hristos ‘a fost fără păcat, sfântă și desăvârșită’, în ciuda faptului că anumiți scriitori ajunseseră să tipărească unele concepții contrare. Din nefericire, acesta este lucrul pe care i l-au spus ei lui Walter Martin.... Una dintre scrisorile lui Froom recunoștea că în QOD ‘unele declarații sunt puțin diferite de ceea ce ați putea să anticipați’.

„Mulți au simțit că, dacă lui Andreasen, cu experiența lui teologică indiscutabilă, i s-ar fi cerut să participe la formularea răspunsurilor date la întrebările lui Martin, echilibrul teologic ar fi câștigat. Aici, trebuie să recunoaștem din nou presupunerile calviniste ale lui Barnhouse, Martin și ale altor conferențieri. Pentru ei, omul Isus a fost 'impecabil', adică, incapabil să păcătuiască...

„Cum putem să rezumăm ceea ce Knight a numit 'o apărare într-o modalitate mai puțin transparentă' a gândirii adventiste convenționale cu privire la natura umană a lui Isus? Declarațiile lui Ellen White, care au fost adăugate în notele suplimentare la QOD au creat 'o impresie falsă cu privire la natura umană a lui Hristos'. Autorii au adăugat cu litere aldine un subtitlu: 'A luat natura umană fără păcat'.... Încercările ciudate de intimidare sunt aparente, acolo unde autorii au spus (după ce și-au formulat interpretările lor cu privire la declarațiile lui Ellen White) că 'acesta este sensul în care ar trebui să înțelegem scrierile lui Ellen G. White, când se referă ocazional la o natură umană păcătoasă, căzută și deteriorată'.... Citatele nu numai că au contrazis contextul lor, ci par să fi fost aranjate pentru a promova o presupuziție anume...

„Așa cum spune Knight, QOD 'se califică ușor ca fiind cartea cea mai dezbinătoare din istoria adventistă de ziua a șaptea'.... Majoritatea, dacă nu toate așa zisele grupări 'dizidente' sau 'independente' din ultimii 45 de ani sunt rezultatele directe ale pozițiilor explicite și implicite expuse de QOD cu privire la ispășire și întrupare.... Majoritatea, dacă nu toți acești 'dizidenți' nu ar fi existat astăzi, dacă QOD nu ar fi fost publicată....

„În 1975, un grup reprezentativ dintre noi s-a adunat la Washington ca răspuns la apelul adresat de Review and Herald Publishing House în vederea consultării cu privire la QOD. Conducerea Conferinței Generale se opunea în general retipăririi acestei cărți. Cu cât cartea era mai examinată, cu atât mai fermă devenea respingerea retipăririi....

„Domeniile de îngrijorare care ar putea să necesite încă dezbateri deschise se află în notele ample de la paginile 516-529 ale ediției republicate a cărții QOD. Autorul notelor... este corect: 'Concluzia logică a acelei convingeri era că, dacă Hristos a fost asemenea noastră, și totuși a trăit o viață fără păcat, atunci în același fel trebuie să trăiască și celelalte ființe omenești – îndeosebi cele din ultima generație.... [Această învățătură] a devenit credința majorității adventiștilor de ziua a șaptea din prima jumătate a secolului al douăzecilea. Acea învățătură a fost atât de larg acceptată, încât nu mai avea nevoie să fie dovedită în literatura adventistă. Ea era acceptată ca fapt. Pe această învățătură, M.L. Andreasen urma să-și construiască teologia cu privire la generația finală'....

„Cel de-al doilea subiect care a dezbinat serios Biserica Adventistă începând din a doua jumătate a deceniului 1950 a fost acela al neprihănirii prin credință. Mass media evanghelică a observat că, prin deceniul 1970, biserica era divizată în 'adventiști tradiționali' – cei ce apărau poziții care fuseseră 'fapte acceptate' înainte de QOD – și 'adventiștii evanghelici' care subliniau înțelegerea Reformațiunii cu privire la neprihănirea prin credință. În această înțelegere 'evanghelică' era implicată o respingere a 1) concepției distinctive a adventismului cu privire la judecata pre-adventă și 2) legătura dintre curățirea sanctuarului ceresc și curățirea de obiceiurile și alegerile rele, care culminează la încheierea timpului de probă....

„În adevăratul copac al Evangheliei, toate elementele sunt legate între ele; când un aspect al adevărului Evangheliei este compromis, multe alte doctrine ajung să fie afectate! O parte din rezultatele colaterale apărute după 1957 este tratarea sfidătoare a lucrării de slujire a lui Ellen White. O astfel de concepție cu privire la lucrarea lui Ellen White a devenit un mod de operare al multor pastori și profesori care au părut să aibă impresia că ea a fost o persoană ușor influențabilă. În anii recentți, Ellen White a fost considerată de unii ca fiind un scriitor devoțional, dar nu un ghid teologic” (Ministry, august, 2004, p.16-21).

Legătura cu Melvill

În timpul ultimelor două decenii a avut loc o remodelare a poziției QOD cu privire la natura lui Hristos, deoarece era recunoscut faptul că QOD răstălmăcea serios declarațiile clare ale lui Ellen White. Henry Melvill a fost un cleric popular evanghelic anglican în secolul al nouăsprezecelea. „Învățătura lui a fost adoptată mai întâi în cartea Seventh-day Adventists Believe..., publicată în 1988, de către Departamentul Asociației pastorale al Conferinței Generale. Acolo, lui Melvill i s-a acordat un loc printr-o declarație sumară cu privire la ce cred adventiștii de ziua a șaptea despre natura asumată de Hristos la întrupare. Acum, aceasta este folosită de Dr. George R. Knight în ediția lui adnotată a Questions on Doctrine....

Această 'doctrină ortodoxă' a lui Melvill este promovată de Knight ca fiind poziția care explică 'toate' declarațiile lui Ellen G. White cu privire la subiect.... Poziția adoptată de Melvill a avut nevoie de o intervenție divină pe care el o prezintă fără rețineri și care, în schimb, i-a oferit o 'scutire'....

„Am putea să întrebăm de ce această 'doctrină ortodoxă' este atât de atrăgătoare ca soluție la problemele ridicate cu privire la doctrina întrupării în adventismul contemporan.... În 1982, White Estate a publicat un document... intitulat 'Henry Melvill and Ellen G. White: A Study in Literary and Theological Relationships'”.

În revista Ministry, decembrie, 1989, Timotei Poirier a studiat predica lui Melvill, „The Humiliation of the Man Christ Jesus”. „Poirier a comentat: ‘Ellen White a preluat pe larg din predica aceasta... în articolul ei intitulat, „Christ Man’s Example”, în Review and Herald din 5 iulie, 1887’. În această predică, Melvill deviază, pentru a ‘trata subiectul naturii umane a lui Hristos’. Tocmai aceasta este digresiunea din care a fost preluată teologia cu privire la natura lui Hristos în Seventh-day Adventists Believe... (p.47,57), și pe care Dr. George Knight o explică detaliat în adnotările lui din ediția republicată a cărții Questions on Doctrine (p.522-524)”.

Totuși, este de o semnificație enormă faptul că „Ellen White nu a împrumutat niciun singur concept din acea digresiune. Chiar și Poirier recunoaște acest fapt... ‘Noi nu am constatat că Ellen White a împrumutat direct niciun material din digresiunea lui’.... Deoarece a fost o preluare pe larg din predică, nereușita faptului de a găsi măcar o singură referință în care a fost împrumutat ceva din digresiune, ar indica faptul că acele concluzii ale lui Marvin, din digresiune, au fost respinse de Ellen White! DAR aceste concluzii respinse au fost acceptate de autorul cărții Seventh-day Adventists Believe..., precum și de Knight”.

În cele ce urmează se află ceea ce a scris Melvill în realitate în digresiunea lui devenită acum faimoasă. „Căderea a avut consecințe.... Noi împărțim... aceste consecințe în nedesăvârșiri nevinovate și înclinații păcătoase.... Așadar, Hristos a preluat natura umană cu nedesăvârșirile nevinovate. El Și-a primit natura umană de la mama Lui.... Asemenea ei, El a putut să simtă foamea, setea, să plângă, să jelească, să sufere și să moară.... Dar deși a luat natura umană cu nedesăvârșirile nevinovate, El nu a luat-o cu înclinațiile păcătoase. Aici a intervenit Divinitatea. Duhul Sfânt a umbrit-o pe Fecioară și, îngăduind să fie luate de la ea nedesăvârșirile, a împiedicat răutatea; făcând astfel să fie generată o natură umană suferindă și întristată, dar cu toate acestea una neîntinată; o natură umană cu lacrimi, dar nu cu pete; capabilă să sufere necazul, dar nu predispusă să ofenseze’.... Răspunsul lui Melvill la întrebare este pur și simplu: ‘intervenția divină’....

Romano-Catolicismul de asemenea susține ‘intervenția divină’, în dogma imaculatei concepții, dar în așa fel încât Maria să nu fi putut să-I transmită Fiului ei ‘păcatul în trup’. ‘Prin urmare, noi susținem și vă prezentăm ca fiind ceea ce credem a fi doctrina ortodoxă – că natura umană a lui Hristos nu a fost natura umană adamică, adică natura lui Adam înainte de Cădere; nici natura umană căzută, adică natura umană a lui Adam după cădere, din toate punctele de vedere. Natura Lui nu a fost adamică, deoarece a avut nedesăvârșirile nevinovate ale celei căzute.... „Fiind născut dintr-o femeie”, Hristos a preluat de la mama

Sa tot ce tot ce preluăm noi, cu excepția păcătoșeniei. El nu a preluat această parte, deoarece Divinitatea, în persoana Duhului Sfânt, a intervenit între copil și întinarea părintelui'.... Dar aceste idei s-au aflat în 'digresiunea' din care Ellen White nu a citat'. În contrast cu concepția lui Melvill, Ellen White a scris: „El a luat asupra Sa natura omenească suferindă, căzută, degradată și întinată de păcat” (Bible Commentary, vol.4, p.1147).

„În învățăturile cu privire la doctrina întrupării, există o componentă cheie care predomină în fiecare concepție ce neagă faptul că Hristos a preluat natura omului căzut. Ea iese la suprafață ca fiind 'intervenția divină', care cuprinde cuvântul folosit în Questions on Doctrine, 'scutit'.... Fiecare copil al lui Adam, 'născut din femeie' primește natura căzută. Nu există nicio excepție de la această lege a eredității, decât dacă are loc o scutire cauzată de intervenția divină. Dogma romano-catolică a imaculatei concepții a Mariei este o încercare de a-L scuti pe Hristos de a prelua natura căzută a omului.... Când formulează ceea ce denumeste a fi 'doctrina ortodoxă', Melvill declară fără ezitare că nașterea lui Isus a fost o intervenție divină care L-a păstrat liber de natura căzută a omului.... Dogma catolică a folosit expresia 'pata păcatului originar'; Melvill a folosit cuvintele: 'răutate' și 'întinare'....

„Această așa-zisă 'doctrină ortodoxă' a fost rezumatul final al secțiunii 'Al doilea Adam', din cartea Seventh-day Adventists Believe... (p.47). Aceasta este poziția promovată în ediția adnotată de George Knight a cărții Questions on Doctrine. Dar aceasta nu este concepția susținută de biserică de la începuturile ei din anii 1940” (Wm.H. Grotheer, Watchman, „What of the Night?”, iunie, 2004, p.1-7).

Natura umană a lui Hristos și generația finală

Ellen White a rezumat importanța înțelegerii naturii umane a lui Hristos în acest fel: „Hristos este scara pe care a văzut-o Iacov.... Dacă acea scară ar fi dat greș în a atinge pământul cu o singură treaptă, noi am fi fost pierduți. Dar Hristos ajunge la noi acolo unde ne aflăm. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca noi, luând natura Lui să putem birui.... Prin natura Sa umană, El ajunge la noi” (Hristos Lumina lumii, p.311,312).

„Într-un limbaj lipsit de ambiguitate, Ellen White explică în mod convingător ideea că Isus trebuia să vină într-o natură umană identică naturii noastre. Hristos ajunge la noi 'acolo unde ne aflăm'. Scara se sprijină pe pământ; nu pe o platformă izolată, care absoarbe șocurile, aflată deasupra pământului. El 'a luat natura noastră'; 'natura Sa umană ajunge la noi'”. Ea își prezintă punctul de vedere chiar și mai emfatic în Hristos Lumina lumii, p.117: „Hristos a luat asupra Sa nedeșăvârșirile naturii umane degradate. Numai în

felul acesta a putut El să salveze omul din cele mai mari adâncimi ale degradării lui.... Mântuitorul nostru a luat natura umană, cu slăbiciunile ei.... Noi nu avem de suportat nimic din ceea ce El nu a îndurat”.

„El a luat asupra Sa acele aspecte ale slăbiciunii spirituale și morale cu care noi trebuie să ne luptăm.... El a condamnat păcatul... în trupul omenesc păcătos, acolo unde păcatul deține puterea lui finală.... În mod inconfundabil, Ellen White face legătura între natura umană a lui Hristos și acel fel de biruință care le va aduce desăvârșirea celor din poporul lui Dumnezeu. Scara ajunge din punctul cel mai de jos și până în punctul cel mai înalt și nicio singură treaptă nu lipsește. Acesta este un mesaj de speranță pentru cei mai slabi dintre sfinții lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să fie descurajat de înalta chemare a lui Dumnezeu, deoarece nu există nicio adâncime la care scara aceea să nu fi ajuns”.

În articolul lui din Ministry, Woodrow Whidden indică faptul că „Aceia care au răspuns în cartea „QOD nu au entuziasmați de concepția lui Andreasen cu privire la oamenii din ‘generația finală’ ca fiind cei prin care Hristos va aduce la îndeplinire ispășirea finală. Deși se pare că ei nu atacă direct ideea lui Andreasen despre ispășirea ultimei generații, ei nu au fost de acord cu hristologia care a susținut-o”. Whidden indică în mod clar dezacordul semnificativ dintre autorii QOD și concepțiile lui Andreasen cu privire la problemele care implică ispășirea finală și ‘generația finală’.

„Ispășirea continuă actuală îndeplinită în lucrarea de slujire cerească a lui Hristos și adusă în centrul atenției de către marea luptă tinde să le aducă disconfort aceluia care au favorizat pozițiile exprimate în QOD. Merită să ne aducem aminte că Noua Teologie nu are nicio etapă reală a ispășirii, în care Isus Se află în sfânta sfințelor, ci doar o etapă în care sunt distribuite beneficiile unei ispășiri deja încheiate. Noua Teologie a trunchiat conceptul mării lupte, un concept pe care nu este preocupată să îl descopere. De asemenea, Noua Teologie nu se îngrijește să explice niciun motiv aflat în spatele întârzierii revenirii lui Hristos. Inspirația ne spune care este acel motiv – Cerul așteaptă o demonstrare finală în poporul lui Dumnezeu a puterii Evangheliei de a-i schimba pe oameni; de a-i schimba pe oameni până în punctul în care pot să stea înaintea lui Dumnezeu fără greșală....

„Un ultim citat din articolul aflat în Ministry spune: ‘... Fără susținerea acordată de Andreasen concepției că natura umană a lui Hristos a fost asemenea celei de după Cădere, versiunea lui cu privire la desăvârșirea generației finale și cu privire la rolul acesteia în îndreptățirea lui Dumnezeu este pusă în mod serios sub semnul întrebării. Aici, de asemenea, se află moștenirea cea mai importantă lăsată în urmă de QOD’.... Noi susținem că natura umană a lui Hristos este un subiect central în toate dezbaterile care se

referă la QOD. Am dori să adăugăm la acesta, semnificația și importanța ispășirii. Este cât se poate de clar că susținătorii cărții Questions on Doctrine au ignorat numărul coplesitor de dovezi din Scriptură și Spiritul Profetic, care contrazic în mod convingător tezele lor.... Concepțiile istorice adventiste care ne-au fost prezentate așa de profund și convingător de către M.L. Andreasen și alți sfinți credincioși sunt puternic întemeiate pe Biblie și scrierile lui Ellen White....

„Apocalipsa descrie sigilarea celor 144000 (ultima generație) în felul acesta: `...Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!’ (Apocalipsa 7,2-3)....

„Următorul citat din scrierile lui Ellen White rezumă acest fapt cu o claritate inconfundabilă. `...Căutăm noi plinătatea Sa, înaintând fără încetare cu perseverență spre ținta pusă în fața noastră – desăvârșirea caracterului Său? Când oamenii Domnului vor atinge această țintă, ei vor primi sigiliul pe frunte. Umpluți cu Duhul Sfânt, ei vor fi desăvârșiți în Hristos, iar îngerul raportor va declara: S-a sfârșit’ (Early Writings, p.71). Observați succesiunea: `Umpluți cu plinătatea Sa.... Umpluți cu Duhul.... Desăvârșiți în Hristos.... „S-a sfârșit” [încheierea timpului de probă]’....

„În ziua judecății, comportamentul omului care a păstrat slăbiciunea și nedesăvârșirea omenească nu va fi îndreptățit.... Acela care nu are suficientă credință în Hristos pentru a crede că El poate să-l ferească de păcat nu are credința care îi va acorda intrarea în împărăția lui Dumnezeu’ (Selected Messages, cartea 3, p.360)....

„Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu’ (Apocalipsa 14,5).

...’Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2,21-22).

Experiența generației finale care trăiește fără păcat este legată de procesul actual de îndeplinire a ispășirii în cer. „Acum, când Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, ar trebui să căutăm să ajungem desăvârșiți în Hristos. Mântuitorul nostru nu a putut fi făcut să cedeze puterii ispitei nici măcar printr-un gând.... În El nu a fost niciun păcat pe care Satana a putut să-l folosească în avantajul lui. Aceasta este

starea în care trebuie să fie găsiți cei ce vor rezista în timpul strâmtorării” (Review and Herald, 14 martie, 1912).

„Hristos va câștiga în cele din urmă, datorită lucrurilor pe care le-a făcut pe acest pământ și datorită celor pe care le face prin poporul Său în ultima generație a pământului. Isus este în centru; El este Autorul și Desăvârșitorul, centrul atenției ultimei generații și al întregului univers, deoarece El a îndreptățit rămășița Sa credincioasă.... Enoh, Iov, Moise, Ilie, Ioan Botezătorul și Isus au fost mai interesați în a apăra caracterul lui Dumnezeu, decât în a-și salva propria viață.... Ei au fost dispuși să renunțe la propria mântuire pentru a-i salva pe ceilalți. Aceasta este experiența ultimei generații. Ei sunt chiar mai interesați să apere Numele lui Dumnezeu, caracterul Său, decât faptul de a-și avea numele scrise în Cartea vieții.... Apocalipsa descrie un popor alcătuit din oameni care Îi dau slavă lui Dumnezeu în mărturia lor, în faptele lor, în viața și caracterul lor. Dumnezeu este îndreptățit de oamenii Săi credincioși în timpul sfârșitului....

„Dovezile pentru teologia lui Andreasen cu privire la ultima generație se află pretutindeni în raportul Inspirației.... Unii doresc să ca noi să ignorăm dovezile, alții ar dori să le reinterprețăm, în timp ce ei oferă concepții alternative; concepții care se potrivesc curentului predominant din bisericile căzute din jurul nostru.... Dumnezeu așteaptă cu o dorință nespusă ca poporul Său să fie serios, să-I îngăduie să-Și împlinească făgăduințele prin el.

„Scrierile lui Ellen White ne învață cu claritate că oamenii din ultima generație sunt chemați să apere caracterul lui Dumnezeu înaintea lumii.... ‘Dacă a fost vreodată un popor care a avut nevoie continuă de o lumină tot mai mare din cer, acesta este poporul care, în acest timp al pericolului, a fost chemat de Dumnezeu... să apere caracterul Său înaintea lumii’ (Mărturii, vol.5, p.746).... ‘Însuși chipul lui Dumnezeu trebuie să fie reprodus în oameni. Onoarea lui Dumnezeu și onoarea lui Hristos sunt implicate în desăvârșirea caracterului celor din poporul Său’ (Hristos Lumina lumii, p.671). Jertfa ispășitoare nu va mai fi de ‘nicio valoare’ fără ca Duhul Sfânt să Își facă partea Lui pentru a-L slăvi pe Dumnezeu prin reproducerea ‘chipului lui Dumnezeu Însuși’ în oameni. Și cum este onorat Dumnezeu prin aceasta? ‘Prin desăvârșirea caracterului celor din poporul Său’. Oare poate fi scris mai clar de atât?... Nu este suficientă lumină asupra acestui subiect, pentru a ne face să recunoaștem falimentul părerilor din QOD?...

„În timp ce în cer continuă judecata de cercetare, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de înlăturare a păcatului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ.... Când lucrarea aceasta va fi îndeplinită, urmașii lui

Hristos vor fi pregătiți pentru arătarea Sa' (Tragedia veacurilor, p.425). Când va putea să vină Hristos? 'Când lucrarea aceasta va fi îndeplinită'. Care lucrare? 'O lucrare specială de curățire, de înlăturare a păcatului'. Când va fi îndeplinită această lucrare? În timp ce Hristos 'mijlocește' în sanctuarul ceresc; în timp ce are loc ispășirea.... Inspirația afirmă incontestabil că Dumnezeu a făcut ca succesul final al lucrării ispășitoare a lui Hristos să depindă de experiența desăvârșirii rămășiței....

„Satana poate să pretindă că... Isus, fiind atât Dumnezeu, cât și om, a avut un fel de avantaj în comparație cu ceilalți.... Satana... putea să spună: 'Isus a fost singurul care a putut cu adevărat să păzească Legea lui Dumnezeu. La ce vă așteptați? În cele din urmă, El a fost atât Dumnezeu, cât și om'. Singurul răspuns pe care poate să-l dea Dumnezeu este să producă un grup întreg de oameni care păzesc Legea lui Dumnezeu și, asemenea lui Isus, fac lucrul acesta în circumstanțele cele mai dificile.... Dumnezeu nostru nu este interesat să lase nicio întrebare fără răspuns în marea luptă. El va confrunta toate obiecțiunile posibile....

Dumnezeu nu va pune capăt acestei controverse, până când nu va da răspuns tuturor întrebărilor. Nu va mai fi absolut niciun loc pentru nicio îndoială cu privire la caracterul lui Dumnezeu, la cerințele Sale sau la puterea Sa de a le da oamenilor slabi și păcătoși capacitatea de a fi în armonie completă cu El.

„Ce ne aduce în ultima generație. Satana a mărșăluit cu toate puterile înșelătoare ale iadului pentru a se năpusti asupra poporului ultimei generații.... În acest efort al lui, el pune toate piedicile posibile, pentru a-i face pe cei din poporul lui Dumnezeu să nu atingă ținta; să fie insuficient de buni, să-L dezamăgească pe Dumnezeu.

„Pe de altă parte, Dumnezeu a îngăduit să se dezlănțuie puterea adevărilor vitale recuperate, reactivarea darului profeției ca lumină călăuzitoare specială a rămășiței Sale și a făgăduinței ajutorului divin însuși; totul pentru a-i face în stare pe credincioșii Săi să iasă mai mult decât biruitori în ultimul act spectaculos.... Cei din poporul lui Dumnezeu Îi vor aduce slavă lui Dumnezeu, prin demonstrarea puterii Sale răscumpărătoare în viața lor.

„Când Satana a întors împotriva lui Iov tot ce putut, Dumnezeu a fost dovedit a avea dreptate. Când Satana întoarce totul împotriva ultimei generații, Dumnezeu este dovedit din nou a avea dreptate înaintea oamenilor și îngerilor. Lui Satana... i s-a îngăduit să facă tot ce poate, iar el a dat greș în mod lamentabil. Asemenea lui Iov, ultima generație îndreptățește cerințele lui Dumnezeu și caracterul Său. Dumnezeu va dovedi că poate să întărească o întreagă generație a sfinților Săi și că El este în stare să-i păzească de

orice cădere și să-i înfățișeze fără pată în prezența slavei Sale cu o bucurie nespusă” (David Qualls, „A Response to Ministry’s Questions on Doctrine: Then and Now”, publicată pe greatcontroversy.org 10 decembrie, 2003).